Лорд Ельдон — чудово! Лорд Райдер — ще краще!
Аж он хто Британію може зцілить!
Ви ліками тими спроможні хіба ще
Страждань їй завдати і зрештою — вбить.
Оті нам ткачі, непокірна голота!
В ім'я милосердя — полегкості їм?
Їх — в зашморг усіх, на фабричні ворота,—
Так виправим хибу, покінчивши з тим.

Те нице поріддя, якому все — мало,
Чигає, мов пес промітний на чуже.
Повішавши всіх, аби шпуль не ламали,
Тим уряд і гроші, і хліб збереже.
Таж важче машину створить, ніж дитину,
Життя їх дешевше супроти панчіх.
А шибениць низка пожвавить картину,
Засвідчивши розквіт свободи для всіх.

Ну й добрі закони дали біднякам ми:
Вже двадцять іде на розправу полків,
Жандарми й поліція, всі — костолами,
За суддів — унадлива зграя катів.
Волав дехто з лордів: "За звичаєм давнім
Хай суд винуватців засудить!" Шкода!
Бо лорд Ліверпуль на те згоди не дав їм,
І чинять розправу тепер без суда.

Лиш вас не обходить усе це нітрохи,
Що ткач той без хліба,— а голод не брат! —
Що в нас над людину цінують панчохи
І трощать кістки за розбитий верстат.
Проте, як на мене, мудріше ми зробим
(І визнає кожен найкращим цей лік),

Коли поламаєм хребти твердолобим,
Хто з голоду мрущих у зашморг волік.

Березень 1812